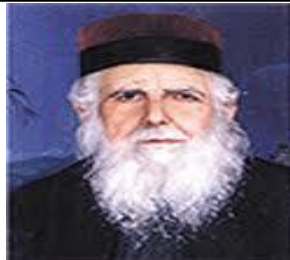

בית הכנסת

"נזר ברוך" טבריה

ע"ש רבי רפאל
ברוך טולידנו זצ"ל

שבריא : כניסת שבת: 7:15 יציאת שבת: 8:30 פרשת קרח רבינו תם 8:59 תאריך: כח' סיון תשפ"ו
העלון לעילוי נשמת: ר' יוסף שלמה בן גיגי בר סעודה ז"ל - ר' יוסף חיים בטיטו בר יקוט ז"ל - שנפטרו לבית עולמם ביסורין.

מוסר

קבלת ייסורים

"חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה" (ברכות ס' ע"ב),
הכיצד יתכן לקיים חובה זו?

לפי מה שנתבאר לעיל שיש למאמין להסמיק את ההתאוששות מהמכה למכה ככל האפשר, והמצליח להסמיק את ההתאוששות מיד בסמוך למכה זוהו המאמין השלם,

יבוא ביאור משנה זו על נכון, דהיינו כשם שבנקל לאדם להסמיק את הכרתו לאחר טובה ושפע ברכה שנשפע עליו לידע שהכל מאת ה' המטיב לו, ואין בזה כל כך קושי להסמיק את ההכרה באירוע הטוב שעשה עמו ה' לדיעה שטובה זו מאת ה' ניתנה לו, כן חייב אדם להסמיק את הכרתו בהתאוששות מהרעה שנחתה עליו ולידע שמה' הייתה לו זאת ולקבלה עליו כמה שיותר בסמוך למכה.

ודווקא במקרי היום יום אמונת האדם מתבררת ביותר, היאך מקבל הוא אירועים המצויים שיש בהם להכעיס את האדם על בני ביתו, או על הסובבים אותו שבסיבתם נגרם לו הפסד, או צער או בויון, עיכוב טרחה וכדומה, שמצוי מאד שעד שירגע ויתאושש ממכתו, ישליך זעמו וקצפו על הגורמים החיצוניים, וכאן נבדק האדם האם אמונתו בהכרה חזקה וברורה לראות כי אין עוד מלבדו, או מטושטשת שאינו מגיע אליה רק לאחר זמן כשמתאחרו טעויות רבות לתלות את הצער וההפסד בגורמים ובסיבות,

ורק לבסוף מגיע הוא לכתובת הנכונה להבין שבעצם אין עוד מלבדו. למאמין השלם אין טעויות, מיד מגיע הוא לכתובת הנכונה לייחס את טובתו או רעתו לבורא הכל יכול.

ולמה אחשב כחסר אמונה בקצפי על חברי שגרם לי צער, וכי כועס אני על הקב"ה חלילה, הלא כל מעשי על פלוגי שהנו בעל בחירה, ועבדא שהוא יענש על מה שצערתי, אם כן הרי שגם בשמים מחסים המעשה לעושהו להעניש לאדם, ולמה שלי יהא אסור ליחס את המעשה לזה שעשהו אם רע ואם טוב?

ובכן כשמגיע לאדם חובה - לקבל דבר רע מחמת מעשים, מוגלגלים שחובה זו תבוא עליו באמצעות אדם רע שהוא בגדר חייב, וחפץ עשות רע, ועל ידו מתגלגל הדבר שיעשה רע לפלוגי.

אם כן החשבון שלך כשאתה המתיישר הוא אך ורק עם הבורא בלבד, ואותו חייב שעשה לך רע אכן יתחשב אתו הבורא על כך ויענישו אולם אין זה מעניינך כלום, כי אחר שאירע לך אותו דבר, עליך להאמין שהיה מחויב שיגיעך דבר זה, ואם לא על ידי פלוגי זה, היה נעשה זה על ידי אחר. (הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א)

ויקרא קורא (פט"ז-פ"א)

אומרים חז"ל שקרח היה אחד משרי האוצר של פרעה במצרים, והיה גונב לפרעה הרבה כסף. אמרו לו היהודים שזה אסור, אבל הוא טען שאין בזה עוון גדול כי פרעה משעבד את בני ישראל, ומותר לקחת לו ממון. אמרו לו 'אבל הקב"ה הבטיח לנו שנצא ברכוש גדול, וכל האוצרות ששייכים לפרעה בני ישראל עתידים לקבל אותם, ואם כן אתה לוקח מבני ישראל ומשל לאדם שסעד במסעדה, ולאחר שאכל ושתה, רצה לשלם. בא גנב ורצה לגנוב את כספו. אמר לו בעל המסעדה 'אל תגנוב את כספו של האיש הזה. ואם תשאל למה אני מתערב, אז דע לך שאם תגנוב לו - הוא לא ישלם לך. והוא הדין אצלו בעניין. וכן התורה רמזה בשתי המילים הראשונות של הפרשה את הסיבה העיקרית שגרמה לקרח ליפול שאולה, שזה "ויקח קרח". דהיינו שלקח כסף שלא היה שייך לו. שמצווה גוררת מצווה, ועבירה גוררת עבירה.

ויקרא קורא (פט"ז-פ"א)

תפקיד האדם בעולם הזה הוא לתת לאחרים מגופ, מממונו ומכל אשר לו, ולמעט ככל האפשר בלקיחה. שהרי יש מצווה ללמוד מהקב"ה ולהידבק בדרכיו, שנאמר "ובו תדבק". והקב"ה נותן לאדם הכל - איברים, גידים, לב, כליות ומערכת שלמה של מיליוני תאים. והעולם עומד על חסד, שהאדם צריך לתת הרבה יותר מאשר לקחת מאחרים.

שאלו פעם את הגר"א על שידוך. למשודך היו שתי הצעות - הצעה אחת הייתה בת ישראל שאביה לא נמנה עם תלמידי החכמים, אבל נמנה עם תורמי הצדקה לישיבות ולשאר מוסדות התורה, וההצעה השנייה הייתה בת ישראל שאביה תלמיד חכם, אלא שהוא קמץ. והגר"א אמר למשודך שאף על פי שיש מצווה להתחתן עם בת תלמיד חכם, כמו שנאמר 'כי לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו, וישא בת תלמיד חכם', עם כל זה, לא בתלמיד חכם כזה דיברו חז"ל. ולכן פסקו להגר"א שישא את בת הנדיב, שהרי עולם חסד ייבנה. וכאן התורה רמזה על קרח, שהייתה לו מידת הלקיחה יותר מאשר מידת הנתינה, שזו אחת הסיבות שגרמו לו ליפול.

ויקרא קורא (פט"ז-פ"א)

ואתפלג קרח. לפעמים האדם מגיע למקום מסוים, ורואה שיש לבני המקום מנהג משונה. גם כאן לא יחליט מהר לומר שהמנהג הוא טעות, כדי לברוח מהמחלוקת. וגם הרבה פעמים יש מנהגים שנראים כעושים, אבל הם חשובים מאוד, כמו שנראה במעשה הנורא שקרה בזמן הרמ"א, שהגיע לעיר מסוימת ושהה בה תקופה מסוימת.

והנה רואה הרב שמדי בוקר מקריא הגבאי שמות של אנשים שונים, וכולם ניגשים אליהם ואומרים להם מזל טוב. שאל הרב את הגבאי לפרש הדבר, ואמר לו הגבאי בתמימות ששאלו היא האחראית על המקווה, והיא אומרת לו מי טבלה בליל אמש. בבוקר הרב מכריז את שמות הבעלים, וכולם מאחלים להם מזל טוב. כששמע הרמ"א דבר זה אמר להם לבטל מיד את המנהג הרע הזה, כיוון שזה חוסר צניעות. כמובן שהם שמעו לרב וביטלו מיד את המנהג. והנה אחרי תקופה מסוימת חזר לעיר אחד התושבים שלא היה תקופה ארוכה באזור, ולא ידע שביטלו את המנהג. ראה אותו איש שלא ניגשים להגיד לו מזל טוב, ושהגבאי כלל לא הכריז על המקווה. ניגש אליו ושאל 'מה קרה? למה לא הכרזת שיבואו להגיד לי מזל טוב?'. אמר לו הגבאי 'כיוון שהרב שנמצא פה הורה לנו לבטל את המנהג. וחוף מזה, אשתי אמרה לי את השמות של מי שטבלו, ואשתך בכלל לא טבלה'.

הרמ"א, שהיה נוכח במקום באותו רגע ושמע את הדברים, קרע על בגדיו מעליו ופרץ בבכי על שביטל את המנהג, כיוון שעד עכשיו כל אישה הייתה יודעת שהיא חייבת ללכת למקווה גם אם המים קרים מאוד וכדומה, כיוון שבבוקר כולם יידעו אם היא טבלה או לא. והאישה הנ"ל, כששמעה שביטלו את המנהג, עברה ליד המקווה אך לא נכנסה, ועתה נודע קלונה. והרמ"א החזיר את המנהג והחליט לא לבטל עוד שום מנהג. לכן בשולחן ערוך מוסיף הרמ"א המון פעמים עניינים של מנהגים, וכתב "ויכח נהגו".

(הרב יפתח סופר שליט"א)

פינת ההלכה

תפילה

ה. להיזהר לדקדק היטב בתפילה בכל מלה, וכדי להגיע לזה צריך ללמוד טוב את ההיגוי הנכון ואת כללי הדקדוק. שמי שאוהב את ה' יתברך, לומד איך לדבר עם ה' בדקדוק, ולא מתפלל בצורה משובשת איך שיוצא לו מהפה. ובמיוחד יש להקפיד בקריאת שמע (ברכות טו) וצריך גם לקרוא בטעמים, והם נקראים פיסוק טעמים (מגילה ג') כי הם משנים את המשמעות. ובמקרא (שם כ"ז) מבואר, שעל ידי חוסר דקדוק בהגייה הנכונה יכול להיגרם חירוף וגידוף חס ושלום, ואסור לאדם כזה לעלות חזן [נעיין במשנה ברורה סי' צ"ג סק"ב] שאין לדלג אפילו נקודה.

ו. להשתדל מאד לכוון בהזכרת שם שמים בכל פעם שמוזכר שם ה', בין בברכות ובין בתפילה, כשאומר את שם הוי"ה לכוון "אדון הכל היה הוה והיה", וכשאומר אדוני"ת לכוון אדון הכל (א"ח סי' ה').

ז. להקפיד על תפילה בשלמות כולל פרשת העקדה וקורבנות, ויש להיזהר לאמרם ביישיבה, בישוב הדעת, ולא תוך כדי התעסקות בדברים אחרים. ורבינו יהודה צדקה זע"א, היה מקפיד אפילו על מי שמחזיר ספרים בשעה שקורא פסוק הקטורת.

ח. להרגיש בתפילה שהוא עבד שעומד לפני ה', כיצד? בפסוקי זמרה לא יסמוך לאחריו, ולא יפשוט רגליו, ולא יהא נוטה לצדדים דרך גאוה, אלא ישב וראשו כפוף שלא יראה חוץ לארבע אמות, וידיו בין ברכיו ימין על שמאל, למען יהיה יותר ברעדה וביראה.

ט. צריך לאהוב לעלות חזן, שבוה זוכים לכבד את ה' יתברך בקול אשר חנן אותנו (רש"י משלי ג-ט) וגם זוכים לעורר את הציבור להתפלל את התפילה בהתלהבות.

ובפרט כאשר מחפשים מי שיעלה חזן, ואין מי שמוכן לעלות, ויש בזה חילול ה' שאף אחד לא מוכן לעלות, צריך כל אדם להציע מיד את עצמו גם אם כעת קשה לו, כדי למנוע חילול ה' ולהרבות כבוד שמים. וכן כשמוכרים עליות לתורה, יש להשתדל שלא ייווצר מצב שאין מי שיקנה, וחס ושלום אין כבוד שמים.

י. להקפיד בקדישים לענות "אמן" "אמן", יהא שמיה רבא" ו"ברכו" בקול רם ובהתלהבות (שבת קיט) וכן בחזרת השלח ציבור לענות "ברוך הוא וברוך שמו" ו"אמן" של ברכות בקול רם. ומרוויחים בזה כמה דברים. ראשית, זה חובה על פי ההלכה, ועניית אמן מסלקת גזרות קשות ורעות (משנ"ב סי' נו סק"ה) שנית, החזן מקבל כח כאשר מקשיבים לו ועונים בקול רם על ברכותיו, ויש כאן גם מצוה "בין אדם למקום" וגם "בין אדם לחבירו".

(הרב חיים רבי שליט"א)

לפרואת : הרב דב קוק הכהן בן שושנה שליט"א - בניה דוד פרץ בן מורר - ליעד שלמן בן ליאת - אברהם פרץ בן לונה - לוי בן איריס חנה הררי - יעקב כהן בן סעדה.

לפרואת : עליוה פרץ בת רחל - טובה כהן בת ברוריה - רינה פרץ בת ברוריה - דינה פרץ בת עליזה - סופיה מזרחי בת לובה - אהובה כהן בת פורטונה.

להצלת : עליזה בת חנה: לזיווג הגון וכשר - אהובה ידידה בת פורטונה: לזיווג הגון וכשר.

להצלת : יגיב וייצמן בן בת שבע - לתורה ויראת שמים, וזיווג הגון בקרוב ממש-אביחי מניני חורי בן רבקה - לתורה, ויראת ה', ולזיווג הגון בקרוב- יאיר עובדיה, ירון, איתמר מנחם, בני אהובה, לתורה, ויראת ה', ולזיווג הגון בקרוב. בן ציון בן משה ורחל דהן לזיווג הגון במהרה.

רק הבושה לבד היא גהינום בפני עצמו.

לפני שנים אחדות ביקרתי במשרדו של איש עסקים חרדי, שבעלותו רשת של עסקים הפועלים ברחבי הארץ. הוא היה חיוור ונגרש מאוד. שאלתי אותו מה קרה? והוא מספר לי סיפור שנחרט עמוק בלבי, וממנו למדתי מוסר השכל חזק מאוד.

וכך היה המעשה: שעות אחדות לפני שנכנסתי אליו, התקשר אליו עובד חדש ברשת, שנכנס כמנהל של אחד הסניפים שלה. הוא היה אדם שאינו שומר תורה ומצוות, והגיע עם תעודות שמלמדות על כך שהוא למד את המקצוע וכשיר לכהן בתפקיד הניהול שיועד לו.

העובד הזה מתקשר לבעלים, ומספר לו בבהלה ש"מישהו עקץ אותנו ב-250 אלף שקל". מה זה עקץ? גנב! מישהו גנב לו רבע מיליון שקל, אבל בדור שלנו אנשים נוטים להשתמש בביטויים חילופיים, כדי להקהות את האיסור שבדבר. אף אחד לא מספר לחבר שלו "גנבתי ממישהו 300 שקל", הוא יכול להתהדר ולספר לו שהוא "עקץ" ממישהו 300 שקל... זה נשמע יותר חלק... אנחנו גם לא נספר שפגשנו את פלוני שאותו יש לנו ויכוח ישן, והלבנו את פניו ברבים עד דאזל סומקא ואתא חיוורא, אנחנו נגיד ש"אמרתי לו בפרצוף מה אני חושב עליו, והוא נשאר עם הלשון בחוץ". אתה לא תגיד "שיקרתי לפלוני", אלא "עבדתי עליו".

בכל אופן, אותו מנהל סניף מספר על כך שמישהו גנב להם 250 אלף שקלים.

מה עושה הבעלים של הרשת? מרים טלפון לקב"ט, קצין הביטחון שאחראי על כל מצלמות האבטחה, ושואל אותו אם המקום בו אירעה הגניבה מרושת היטב. הקב"ט משיב בחיוב, ופונה מיד לבדוק את הצילומים שמגלים בתוך זמן קצר, שכן שגב את הכסף היה לא אחר מאשר אותו מנהל סניף, שהתקשר לדווח על העקיצה... בצילומים הוא נראה בבירור כשהוא מכניס את הכסף לתיק, ולאחר מכן רואים אותו יוצא עם אותו התיק מהציאה האחורית. מסתבר שהוא חיפש את המצלמות קודם לכן, אבל לא הצליח לגלות את המצלמות הנסתרות.

"לפני שנכנסת לכאן", מספר לי איש העסקים הזה, "ישב כאן, על הכיסא שאתה עצמך יושב עליו כרגע, אותו מנהל סניף, שכרגע הוא כבר מנהל סניף לשעבר..."

"שאלתי אותו מתי הוא גילה על הגניבה וכו', ולאחר מכן ביקשתי שיעלה רעיונות מי יכול היה לגנוב את הכסף, למי הייתה גישה אליו וכו'. הוא כמובן עזר לי בנושא, וניסה יחד איתי לחשוב מי הוא הגנב, עד שהגענו למסקנה שכנראה מדובר באחד מעובדי המקום.

"בשלב זה הציע מנהל הסניף לקחת את כל עובדי המקום לפולגרף, מכוונת אמת, שם ישאלו אותם את השאלות המוטאמות ויגלו מי גנב את הכסף. אני הסכמתי אתו", אומר הבעלים של הרשת, "והוספתי על דבריו שהוא כמנהל הסניף צריך לתת דוגמה אישית, ולעבור את הבדיקה הראשון, לפני כל העובדים האחרים.

"בשלב זה הוא כבר ממש נעלב והתחיל לצעוק, שרק בגלל שהוא אינו חובש כיפה אני מאשים אותו, ושדוע הדבר שיש לא מעט **גנבים** שכן חובשים כיפה וכו' וכו'.

"אמרתי לו: 'עזוב את, למה לצעוק? בוא נראה סרטון קצר ואחר כך דבר. רוצה?

"רק התחלתי להפעיל את המחשב, והוא כבר הבין שכל מעשיו מצולמים ומתועדים. דינו ורגליו החלו לרעוד בעוצמה רבה, זיעה קרה שטפה את כל גופו, והוא התחיל להתפתל על מקומו בחוסר נוחות מעורר רחמים. כשהופיעה על המסך התמונה שלו כשהוא מכניס את הכסף לתיק, הוא כמעט התעלף. הייתי צריך לקום ולהביא לו כוס מים כדי להשיב אליו את רוחו, אפילו אני עצמי נבהלתי בשבילו... הוא כמובן התחייב להחזיר מיד את כל הכסף, והתחנן שאני אפתח נגדו תיק משטרה.

"כשאתה נכנסת לכאן, אני עוד לא הספקתי להירגע מהחוויה הזאת. לכן מצאת אותי כל כך חיוור ונגרש", מסיים איש העסקים את סיפורו.

יצאתי משם עם מוסר השכל כל כך חזק ועמוק. זה לא חדש, ידעתי את זה כבר קודם, אבל זו הייתה המחשה מאוד מאוד חזקה, שהחדירה את זה עמוק יותר ללב: אם הסיני או היפני יכול לייצר מצלמה כזאת, שתגלה לבעלים של העסק כל מה שהעובדים שלו עושים, מי שייצר את הסיני עצמו לא יכול לייצר מצלמה כזאת! האם נעלה על הדעת שאנחנו יכולים להסתיר משהו מבורא עולם? היוצר עין הלא יביט!!!

ועוד משהו: האם כשנגיע למעלה ויראו לנו איך אנחנו משחקים עם הכסף, או עושים מעשים אחרים שאסורים לפי התורה, האם נוכל לשאת את הבושה הנוראה? האם כוס מים תוכל אז לעזור לנו ולהשיב את רוחנו? הרי הבושה תהיה עצומה! אינסופית! רק הבושה לבד היא גהינום בפני עצמו.

יוסל'ה קמצן קדוש

ומעשה בעיר קראקוב שרוב תושביה היו עניים מרודים, והפרנסה בה הייתה קשה מאוד. התגורר שם אדם עשיר, וכולם קראו לו יוסל'ה הקמצן, כיוון שכל מי שהיה הולך לבקש ממנו צדקה - היה יוסל'ה מגרשו בבזיון ואומר לו 'תסתלק מכאן, אתה לא יודע שאני לא תורם דבר!'. כשהיה מגיע לבית הכנסת אף אחד לא היה אומר לו שלום, וגם בשבת כשכולם בירכו איש את רעהו בברכת "שבת שלום" ולחצו ידיים - אף אחד לא לחץ את ידו של יוסל'ה, מתוך רצון להראות לו כמה הם לא אוהבים אותו. גם בלכתו ברחוב הילדים היו לועגים לו על קמצנותו הרבה.

הגיע היום ויוסל'ה קרב אל יומו. הגיעו אליו חברה קדישא ואמרו לו 'יוסל'ה, אתה לא עזרת לנו בימי חיך. לפחות עכשיו, כשאתה על סף מוות, תעזור לקהילה בסכום נכבד של עשרת אלפים (רובל) סכום גדול באותם ימים, (ונוערך לך קבורה כראוי. שהרי את כספך לא תיקח איתך לבית הקברות. ואם לא תיתן את הסכום הזה - אנחנו מבטיחים לך שלא נקבור אותך'. ענה להם יוסל'ה 'אני לא צריך את הטובות שלכם.

כל חי הסתדרתי לבד, וגם עכשיו אסתדר לבד. סכום גדול כזה לא בא בחשבון'. אנשי חברה קדישא עזבו את המקום כשהם המומים, וזמן קצר לאחר מכן יוסל'ה הלך לעולמו. אנשי החברה קדישא קיימו את הבטחתם ולא קברו אותו, אלא שלאחר שלושה ימים בא אחד השכנים, לקח את גופתו וקבר אותה באמצע הלילה.

והנה מגיע יום חמישי בצהריים. נגש אחד העניים אל רב הקהילה, והתחנן לעזרה כספית לקראת שבת קודש. הרב טרם הספיק לבדוק עבורו האם יש כסף בקופת הקהילה, ומגיע עני שני כשבפיו אותה בקשה. אחריהם מגיע שלישי וכן הלאה, וכמעט כל העיר מבקשים סיוע לקראת שבת קודש.

אמר להם הרב: 'אני לא מבין. אני משמש בתפקיד רב הקהילה מזה עשרים שנה, ואף פעם לא בא עני אחד לבקש ממני סיוע לשבת. פתאום כולם באים!'. שאל הרב איך במשך עשרים השנים האחרונות היה להם כסף לשבת, וכולם כאחד השיבו שמדי בוקר מצאו מעטפה עם כסף מתחת לדלת. זה מצא עשרה רובל, זה מצא שנים-עשר וכן הלאה. הציע הרב שיבדקו מי מהקהילה נפטר באותו שבוע, ועל ידי כך יבינו את העניין. אחרי דין ודברים התברר לכולם שיוסל'ה "הקמצן" שכולם בזו לו, לא בירכו אותו לשלום, לעגו לו ואף לא רצו לקבור, הוא זה שפרסם ואת משפחותיהם זה למעלה מעשרים שנה, ואף ידע בדיוק כמה היו צריכים, והביא להם סכומים מזדויקים. הכריז הרב על יום ראשון כיום צום ותפילה בבית הכנסת, על מנת לבקש סליחה גדולה מיוסל'ה על הצער שהם גרמו לו.

ביום ראשון הגיעו לבית הכנסת כל תושבי העיר, מקצה ועד קצה, והתפללו לבורא עולם. בסוף היום פתח הרב את ההיכל, וביקש בשם כל תושבי העיר סליחה ומחילה מיוסל'ה, ואמר לכולם שעדיין אין הוא יודע אם יוסל'ה סלח. פתאום נפל כמתעלף. והנה נגלה אליו יוסל'ה בחלום ואמר לרב: 'על מה ולמה באים כולם לבקש מחילה? אין להם על מה לבקש. אני הוא שברחתי בדרך הזו, על מנת שלא יוודע הדבר לאיש. וה' הצליח דרכי. ואם אתה בכל זאת רוצה להרגיעם, תגיד להם שאני מוחל להם מחילה גמורה, וכי מעולם לא כעסתי עליהם'. שאל אותו הרב: 'אבל איך הסתדרת כמה ימים ללא קבורה!'. 'הכל היה בסדר', ענה יוסל'ה, 'הגיעו אליי האבות הקדושים עם משה רבינו, אהרן הכהן, יוסף הצדיק, דוד המלך ואליהו הנביא, וכולם ליוו אותי עד מקומי בגן עדן. ומה אומר לך, אני ממש בגן עדן, אבל חסרות לי כאן רק דלתות שבורות שאוכל לתת תחתיהן מעטפות עם כסף'. ומאז קראו לו יוסל'ה קמצן קדוש, וכך כתבו גם על קברו.

סגן הארכיבישוף נגש אל הרב קרליבך עם דמעות בעיניים

הרב קרליבך הוזמן פעם להופיע בפני המון גויים מאומות העולם, וכיבדו אותו לפתוח ראשון ולקאום בפניהם. הוא חשב איזו דרשה יתאים לשאת, שום הגויים ילמדו מוסר השכל, וסיפר להם את הסיפור על יוסל'ה קמצן קדוש. לאחר הדרשה נגש אליו סגן הארכיבישוף עם דמעות בעיניים, וביקש ממנו שגם למחרת יספר את הסיפור הזה. ולמחרת כך היה - הרב קרליבך שוב את הסיפור הנ"ל, ושוב פעם הופיע אותו סגן עם דמעות בעיניים וביקש בתחנונים שלמחרת שוב יספר את הסיפור בפעם האחרונה. הרב לא הבין על מה ולמה, אבל קיים את הבקשה.

אחרי הפעם השלישית בה סופר הסיפור נגש אליו אותו סגן ארכיבישוף וביקש ממנו לבוא איתו רגע לצד. "אני רוצה לספר לך משהו", אמר לו, "לפני שבוע אמי עמדה למות, וקראה לי אליה לבית החולים בדחיפות. על ערש דווי היא אמרה לי 'בני, אני רוצה שתדע שאתה לא נוצרי אלא יהודי. אני יהודיה, ואבא שלך מצא אותי במלחמת ויטאם כשאני פצועה קשה. הוא טיפל בי עד שנרפאתי, ואז התחתן איתי. הוא ביקש ממני לא לגלות לך שאני יהודיה, אבל עכשיו אני חייבת לספר לך את האמת. ודע לך שאתה לא סתם יהודי אלא מצאצאיו של יוסל'ה קמצן קדוש'.

"לאחר מכן סיפרה לי אמי על הסבא-רבה שלי סיפורים רבים, וידה לא משה מידי במשך שלושה ימים. היא התחננה אליי שאלך בדרך היהדות, והשיבה נשמתה אל בורא כל הנשמות. מאז אני הולך וראשי סחרחח עליי. אני, שלמדתי המון זמן עד שנעשיתי סגן הארכיבישוף, ובקרבתי הייתי אמור להתחננת לארכיבישוף בעצמי, איך אזורק מעליי להלן ואחיה יהודי? לכן עשיתי תנאי עם הקב"ה, ואמרתי לו 'רבינו של עולם, אם יבוא מישהו ויספר לי על הסבא רבה יוסל'ה קמצן יהודי - אחזור ואחיה יהודי'. והנה אתה הופעת, ומכל הסיפורים שבעולם סיפרת רק את הסיפור הזה. ואני נשבע לך שבזמן שדיברת - ראיתי את אמא שלי מעל ראשך פורשת את כפיה ומתחננת אליי בדמעות שאחזור לחיק היהדות. ולכן חיזקתי את הכוונה במשך שלוש פעמים."

תוך כדי דיבור הוציא מכיסו סגן הארכיבישוף כרטיס טיסה ואמר לרב קרליבך: "היום אני טס לארץ ישראל והולך ללמוד בישיבה. אני מבטיח שלא אשכח אותך, ואף אשלח אליך הזמנה לחתונה שלי". חמש שנים תמימות המתין הרב קרליבך עד שקיבל את אותה הזמנה מובטחת.

לעילוי נשמת: הרב יצחק חזקיה בן מנחם זצ"ל - הרב יוסף בן יעקב מצרפי ז"ל - ר' יצחק הכהן בר פרחיה ז"ל - בנימין יהודה בן מרים ז"ל - אשר עמר בן סוחר ז"ל - אליעזר סיטון בר רבקה ז"ל - יעקב דנישווילי בן חנה ז"ל - שמעון ממן בר איהו ז"ל - ליאור משה עוז בן רחל ז"ל - דניאל אלישע בר רחל ז"ל - ר' שלמה ביטון בן ביהוה ז"ל - מצליח בן מנה דמירי ז"ל - משה עטיה בר מנחם ז"ל - אברהם אפגנר בר אסתר ז"ל - הרב ניניו עטיה בר יעקוב זצ"ל - רפאל מויאל בר פריחה ז"ל - רפאל מריון בר אסתר ז"ל - מאיר ואנוני בן מנחם ז"ל - אליהו (ללה) בן עישה לוי ז"ל - אברהם (אלברט) ועקנין בר אסתר ז"ל - יוסף אלקובי בר אסתר ז"ל - פרץ שחר (שושנה) בר מסעודה ז"ל - ר' שמעון איפרגן בן שמחה ז"ל - אליהו שטייטל בן זוהרה ז"ל - יהודה בן סעדה יפרח ז"ל - מאיר מורח בר ברויה ז"ל - ברוך בן פליהל בן ניסים ז"ל - חיים זצ"ל בן רחל בן ברך תח' - מאיר דיין בר ג'ולייט ז"ל - ר' מרדכי סויה בר רחל זצ"ל - ישראל כהן בר רחל ז"ל - ר' יצחק אדרי בר מרים ז"ל - מנני בן זוהרייה לבית חורי ז"ל - ניסים פרץ בר איהו ז"ל - ר' אהרון הכהן בן פרחיה ז"ל - שרון עמר בן שולמית ז"ל - אשר מסעוד חיים בן לונה חיה קדוש ז"ל - גבריאל בן לונה חיה קדוש ז"ל - אלישע עבר בן שולמית ז"ל - ליאור פרחי בן שרה ז"ל - ערן אלקיים בן חוה ז"ל.

לעילוי נשמת: הרבנית חנה בתורג'אן בת חנה ז"ל - סוחר עמר בת שבה ז"ל - גפן כהן בת מרים ז"ל - רותי מזרחי בת מרים ז"ל - שושנה קדוש בת יוליה ז"ל - ליאת דותן אלגרבלי בת עליזה שתבדל"א - דבורה איזמי בת מנחם ז"ל - אליס עישה בת ימנה לוי ז"ל - שרה בת עליזה (עישה) ז"ל - נביהה בת מג'ידה ז"ל - מרים אמיר בת אורשרה ז"ל - עליזה דודן בת שמחה ז"ל - סמיה מנשה בת מנחם ז"ל - מרים וענונו בת רחל ז"ל - כמיסה ידיד בת עטרצה ז"ל - לויזה בת גמרה לבית חורי ז"ל - חנה בת גמרה לבית כהן ז"ל - נטלה בת דוד בת רבקה אשת יעקב ז"ל - בידה עמר בת שמחה ז"ל - מסעודה מזרחי בת חסיבה ז"ל - חסיבה אמינוף בת חנה ז"ל - יפה לוגאסי בת ריימונד ז"ל - דקלה תמר בת רותי ז"ל - שוליה ליאני בת תמר ז"ל - חיה דיכטר בת כרמלה ז"ל - ים מסיקה בת חוה ז"ל.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך.

להוספה לרשימות התפוצה, ולתגובות, מאיר פרץ 5777460-054-meirperetz1@bezeqint.net